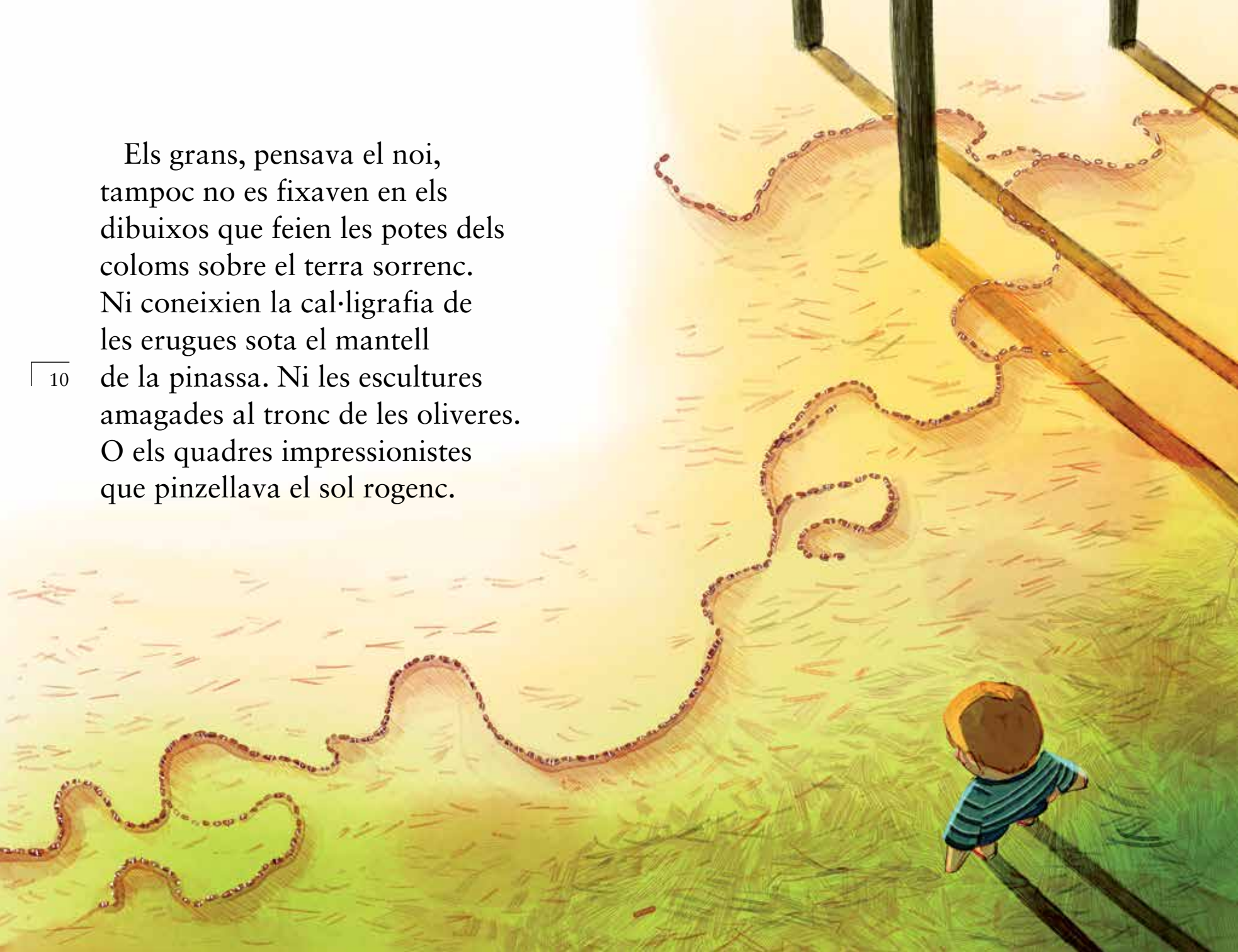

El petit Joan va mirar el cel de la nit i hi va veure una aspirina.
—Hola, lluna —va dir divertit.
El petit Joan s'estava a la masia, passant l'estiu, i no entenia com les persones grans no eren capaces de veure allò tan evident: que al cel hi havia una aspirina!

Els grans, pensava el noi,
tampoc no es fixaven en els
dibuixos que feien les potes dels
coloms sobre el terra sorrenc.
Ni coneixien la cal·ligrafia de
les erugues sota el mantell
de la pinassa. Ni les escultures
amagades al tronc de les oliveres.
O els quadres impressionistes
que pinzellava el sol rogenic.

El petit Joan s'adonà que les persones no sols no observaven el món amb el cor, sinó que tampoc no l'escoltaven gaire. Per això no podien sentir la remor que feien les coses senzilles que tenien al voltant.

El noi va descobrir aquella
remor una nit a la masia mentre
agafava el son. Tot d'un plegat,
va sentir un xiuxiueig que es
distingia entre el cant dels grills.
Va parar l'orella, però no
aconseguí saber si es tractava del
murmuri del vent, de l'aigua de la
sèquia o del grinyol del penell...

